

HỒI 352

Kỳ Soa Nhất Trứ

Từ Tử Lăng ngăm vận chính phản chân khí, nháy mắt đã lạng ra nơi Đột Lợi đứng lúc trước, chỉ cách Vinh Phụng Tường chiếc bàn lớn đầy thức ăn.

Tay gã vẫn cầm tô canh mang theo từ nhà bếp.

Mấy cao thủ Lạc Thủy bang đều nhất loạt giật mình, đồng thanh hô hoán khiến tình thế càng thêm hỗn loạn.

Canh trong bát chợt phụt lên, hóa thành hai luồng nước nóng bỏng hướng đến hai cao thủ Ma môn phía sau Vinh Phụng Tường. Đòn tấn công quả thật độc nhất vô nhị, trừ phi hai kẻ đó nội công cao hơn Từ Tử Lăng mới có thể dụng huyền khí chống chọi lại loại “ám khí” kỳ dị này, còn thì cả hai chỉ có thể hoặc nhảy lên hoặc thụp xuống né tránh.

Cùng trong lúc ấy, Từ Tử Lăng đồng thời lao vút tới, đầu ngón chân điểm vào mép bàn đẩy ra một luồng Loa Hoàn kinh. Chiếc bàn gỗ nặng trĩu chợt giống như vật sống, mang theo tất cả chén bát thức ăn xoay tròn mỗi lúc một nhanh, sầm sầm đâm về phía Vinh Phụng Tường và hai cao thủ hộ vệ. Cộng thêm hai luồng “ám khí” vẫn đang phóng tới, nháy mắt đã dồn ba yêu nhân vào thế cả trước mặt và hai bên đều bị tấn công.

Phục Ung thương lúc đó mới rời lưng, theo Đột Lợi phi lên trên đầu Từ Tử Lăng, Long Quyển Thương Pháp thì triển đến cực hạn, hàng vạn bóng thương nhắm đầu Vinh Phụng Tường bổ xuống.

Từ Tử Lăng hô lớn một tiếng “Lâm!”, vận Bất Động Căn Bản Ấn ngưng tụ công lực, đoạn ngay tức thì chuyển hóa thành Đại Kim Cương Luân Ấn, Phật công phổ vào song quyền đánh ra.

Kinh khí ràn rạt tức thời nổi lên. Tới cách bụng Vinh Phụng Tường chừng ba xích, hai cổ kinh khí đột nhiên hợp lại, chẳng khác cây thiết trụ bổ thẳng vào giữa đan điền lão.

Từ Tử Lăng và Đột Lợi liền thủ ra tay, thế công liền lạc dừng mãnh, kín như áo trời. Vinh Phụng Tường đột nhiên lâm vào cảnh một mình phải chống đỡ quần địch mặc dù sảnh đường kín đặc cao thủ Lạc Thủy bang.

Phát giác hai thủ vệ đều đã thụp xuống tránh thế công, lại bị một câu Phật hiệu của Từ Tử Lăng đập vào tai làm chấn động kinh mạch, chiến ý của lão yêu nhân nhanh chóng bay biến, chỉ hoang mang tìm đường rút lui.

Đột Lợi và Từ Tử Lăng đâu thể bỏ qua cơ hội tốt, thương quyền liền ra tăng sức ép lẫn tới, lại còn chiếc bàn vắn vù vù lao đến. Vinh Phụng Tường lúc này đã lâm vào tình cảnh phải một mình chống chọi cầu sinh, muốn sống chỉ có thể dựa vào chính mình, không thể trông đợi vào ai nữa.

Lão hét lên một tiếng lớn, lắc người bay lùi lại. Đó là lối thoát duy nhất, dù Vinh Phụng Tường thập phần không tình nguyện, “Bình” một tiếng phá cửa sổ bay ra, rơi vào hành lang phía sau.

Mấy môn đồ Lạc Thủy bang đang phòng thủ bên ngoài lập tức xô đến cứu giá. Chỉ cần làm Đột Lợi và Từ Tử Lăng chậm lại một nhịp là Vinh Phụng Tường có thể thoát ra.

Sinh tử giao thoa, chỉ cách nhau một sợi tóc.

“Bình!”

Vinh Phụng Tường vung thiết tự ngạnh tiếp một quyền của Từ Tử Lăng, cả người tuy giật bắn lên nhưng cũng kịp mượn lực lao ra ngoài. Phục Ưng thương của Đột Lợi đánh vào khoảng không.

“Rầm!”

Chiếc bàn lúc này mới phá tường bay ra, trúng ngay hai cao đồ Lạc Thủy bang. Hai tên kêu thảm, ngã vật xuống.

Đột Lợi cũng xuyên qua lỗ hổng hạ thân xuống mặt bàn, thương ảnh loang loáng đầy trời, tức thì thêm hai tên nữa bỏ mạng.

Từ Tử Lăng đi sau cùng, vận Bảo Bình Ấn liên tục phát ra mười mấy đạo kinh, bức những kẻ chạy ra cứu giá phải lui trở lại vào trong sảnh. Máy chục cao thủ Lạc Thủy bang, không ai vượt qua được bức tường kinh khí như thành đồng vách sắt.

Vinh Phụng Tường lúc đó mới chạm đất, chân loạn choạng đứng không vững. Thấy hai địch thủ không thừa thế truy kích mà chỉ chú tâm ngăn cản viện binh, sống lưng lão chợt lạnh toát, biết ngay có người khác đang đợi sẵn.

Quả nhiên kinh khí đã ào ào từ trên ập xuống.

Vinh Phụng Tường hoảng hốt nhìn lên, chỉ thấy đao quang như chớp giật thoáng chốc đã bao phủ toàn thân, đao khí dũng mãnh muốn chạy cũng không thể động thân nổi. Lão không còn cách nào khác, chỉ đành vận công đến cực hạn, cắn răng liều mạng đối chiêu.

Đúng lúc đó, lại một luồng sát khí khác từ mạn phải nổi lên, lãnh phong cuồng mãnh tựa ngọn núi vô hình đổ sập xuống đầu. Vinh Phụng Tường kinh hoàng, biết đối phương đã quyết dồn hấn vào chỗ chết.

Thần trí Vinh Phụng Tường đã gần như tê liệt vì một đao kinh thiên động địa của Khấu Trọng, giờ lại thêm một đại địch nữa võ công không hề thua kém. Nếu không tận lực đào vong, chỉ một chiêu nữa chắc chắn lão mất mạng.

“Bùng!”

Tĩnh Trung Nguyệt chém xuống đôi song tự, Khấu Trọng mượn lực phản chấn, bay về phía sau hỗ trợ Từ Tử Lăng và Đột Lợi ngăn cản truy binh. Vinh Phụng Tường phun ra một búng máu, loạng choạng lùi lại.

Phục Khiên chớp thời cơ lao tới, nhất cử giáng xuống một chưởng.

Vinh Phụng Tường kêu một tiếng tắc nghẹn, người như một con quay xoay mấy vòng, tai mất mũi miệng tuôn đầy máu, cuối cùng ngã vật xuống đất.

Phục Khiên chum môi huýt một tiếng gió, ba gã đang ngăn chặn truy binh lập tức ứng tiếng lao lại. Chúng thực thích sát đã thành công, bốn gã tức thời theo lộ trình thoát thân đã vạch sẵn lao đi, trước sau không hề thốt ra một lời.

oOo

Từ tháp chuông nhìn xuống chỉ thấy khói lửa bốc lên che khuất hoàn toàn thị tuyến. Khấu Trọng cười vang: “Có đốt cả Lạc Dương thì Vinh lão yêu cũng không sống dậy được, hưởng chi chỉ có một căn nhà! Kỳ lạ là Vương Thế Sung sao lại không can thiệp?”

Từ Tử Lăng không hưởng ứng, chỉ trầm mặc nhìn cảnh lửa khói về suy nghĩ.

Đột Lợi vui vẻ hưởng ứng: “Không ngờ các ngươi lại tìm ra tháp chuông này, vừa bí mật vừa tiện lợi, có thể quan sát cả một vùng rộng lớn như vậy!”

Tiếng chân rầm rập từ bên dưới vang lên, một toán khoảng hai mươi người ngựa Lạc Thủy bang từ bóng tối xuất hiện, chạy nhanh lên Thiên Tân kiều, dường như tuân lệnh đến chỉ viện cho nơi nào đó.

Khấu Trọng thối cười, trầm giọng: "Bước tiếp theo là gì đây?"

Đột Lợi đáp: "Tốt nhất hãy đợi Vương tử huynh điều tra rõ ràng tình thế rồi hãy quyết định. Vinh lão yêu chết rồi, cục diện Đông Đô chắc chắn sẽ xoay chuyển khôn lường..."

Từ Tử Lăng đột nhiên lên tiếng: "Hai người nhìn đám nhân mã Lạc Thủy bang kia, có cảm giác gì không?"

Khấu Trọng ngẩn người, đoạn nhìn theo tay Từ Tử Lăng, quả nhiên thoáng rung mình: "Tử Lăng người thật tinh tường! Bọn chúng không hề có vẻ tang tóc hoang mang, đội hình vẫn chỉnh tề, khí thế hăng hái, rốt cuộc là chuyện gì đây?"

Đột Lợi xen vào: "Vương tử đến rồi!"

Phục Khiên hiện ra từ một ngõ hẻm, vẫn trong trang phục dạ hành, mặt nạ che kín. Y chạy lòng vòng một lúc mới tiến gần đến tháp chuông, lại cố ý không vào tháp ngay mà lao nhanh qua rẽ dọc ngang mấy con phố nữa mới vòng trở lại, lên tháp.

Ba gã biết Phục Khiên đang cảnh giác cao độ, trong lòng cũng chột sinh ra cảm giác bất tường.

Lên đến đỉnh tháp, Phục Khiên tháo mặt nạ, hỏi ngay: "Ba người có thấy Vinh Phụng Tường đó vô dụng quá không?"

Khấu Trọng rung mình: "Chẳng lẽ không phải Vinh lão yêu?"

Phục Khiên tháo thương trên lưng, ngồi bệt xuống sàn, lắc đầu: "Ta cũng không chắc đó có phải là Vinh Phụng Tường thật không, chỉ biết rằng lại có một Vinh Phụng Tường khác khí thế so với tên vừa rồi chỉ hơn không kém, đi cùng nữ tử đến tìm Vương Thế Sung vấn tội. Lạc Thủy bang đang dốc hết lực lượng, lòng sục khắp Lạc Dương quyết tìm bằng được chúng ta."

Từ Tử Lăng vỗ đùi cười khố: "Ta biết rồi, người chúng ta giết là Khả Phong giả Vinh Phụng Tường chứ không phải Bích Trần lão đạo! Lúc đó ta đã thấy hơi lạ, nhưng hai tên đó võ công cùng một nguồn gốc, nhân thần giống nhau, ta lại không có thời gian xem xét kỹ nên mới nhầm lẫn!"

Khấu Trọng nghiêng răng ken két, mặt trắng bệch vì giận dữ, song sai lầm đã không thể sửa chữa!

Đột Lợi bất chợt ngồi thụp xuống, dựa lưng vào tường nói như rên lên: "Phải làm sao đây? Không khéo còn liên lụy đến cả Mạc Hạ Nhi nữa!"

Phục Khiên xua tay: "Về chuyện đó thì Khả hãn yên tâm! Mạc Hạ Nhi là sứ giả của Hiệt Lợi, Vinh lão yêu có gan bằng trời cũng không dám động đến, nhưng Khả hãn thì phải ẩn nấp rồi!"

Đột Lợi ngẩn người: "Ta không ra thì đúng, không lẽ Thiếu soái và Tử Lăng lại có thể lộ diện?"

Phục Khiên bình tĩnh: "Cho dù bọn chúng biết Thiếu soái và Tử huynh tham dự, chỉ cần hai người một mực phủ nhận, lại thêm Vương Thế Sung chống lưng, ai dám làm gì?"

Khấu Trọng chột cười gằn: "Tốt nhất là chúng ta đường hoàng xông vào Vinh phủ, tìm Vinh lão yêu đánh một trận nữa xem lão lấy đầu ra thế thân thứ ba?"

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Đó chỉ là thất phu hữu dũng! Tình hình bây giờ tốt nhất phải bình tĩnh xem xét tình huống, sau đó mới quyết định có ra tay tiếp hay không!"

Phục Khiên tán thành: "Vinh phủ hiện tại phòng vệ trùng trùng, thật hư không thể nào đoán được, mạo hiểm khéo chỉ thiệt hại vô ích. Cũng may bọn chúng không nghĩ ta cũng tham dự nên còn vài phần khách khí, Khả hãn có thể tạm lánh tới chỗ ta. Thiếu soái và Tử Lăng hãy chọn thời cơ lộ diện xem thử phản ứng của bọn chúng. Bất quá ba người tuyệt đối không thể đồng hành nữa!"

Ba gã gật đầu đồng ý. Phục Khiên đưa mặt nạ cho Đột Lợi, đoạn cười nói: "Chúng ta còn phải định ra một kế hoạch thống nhất, làm sao tiến thoái đều an toàn."

Khấu Trọng thò tay vào bọc lấy ra chiếc mặt nạ râu ria, giọng đã tươi tỉnh lên đôi chút: "Khả hãn vẫn có thể ra ngoài, chỉ là phải dùng thêm cái này!"

Phục Khiên, Đột Lợi đi rồi, Khấu Trọng vẫn hậm hực: "Đúng là sai một ly đi một dặm, nhìn nhầm một chút mà ra tình cảnh này, tức chết đi được!"

Từ Tử Lăng vẫn bình thản: "Tình hình không đến nỗi xấu như thế, không giết Bích Trần cũng hạ được Khả Phong, với Lão Quân Miếu vẫn là thiệt hại lớn, sau này Bích Trần cũng đừng hòng tìm được thế thân nào nữa. Hà, đúng là không phục cũng không được, hai tên đó dù là giọng nói, hình dáng hay thần thái đều giống nhau như đúc!"

Khấu Trọng chợt thốt: "Lại có người đến!"

Một bóng người nửa quen nửa lạ lao nhanh tới, thì ra là Vương Huyền Ứng. Lần trước hai gã từng bắt hấn giam trên tháp chuông này, thảo nào hấn lại đoán ra!

Khấu Trọng sầm mặt lạnh lùng, Vương Huyền Ứng lại thập phần vui vẻ: "Quả nhiên hai vị đang ở đây!"

Khấu Trọng cười gằn: "Người còn dám mặt dày đến gặp ta?"

Vương Huyền Ứng khựng người, mặt biến sắc: "Thiếu soái vì sao lại nói vậy?"

Khấu Trọng hừ nhạt: "Ai tiết lộ nơi chúng ta ở cho Vinh lão yêu? Người bảo chỗ đó tuyệt đối bí mật, sao địch nhân hết tên này đến tên khác đến tìm chúng ta?"

Vương Huyền Ứng ngăn người: "Có chuyện đó sao? Chẳng trách Thiếu soái hiểu lầm! Ta có thể phát thệ không hề tiết lộ tin tức. Vương Huyền Ứng ta đâu có gốc? Bán đứng các vị, Đại Trừng chúng ta liệu được lợi lộc gì?"

Khấu, Từ ngạc nhiên nhìn nhau. Tuy tuyệt đối không có hảo cảm với Vương Huyền Ứng nhưng hai gã cảm giác đúng là hấn không nói dối. Vậy thì tin tức rốt cuộc lộ ra từ đâu?

Vương Huyền Ứng cười khổ: "Các vị làm chúng ta khó xử quá! Vinh Phụng Tường cứ la lối om sòm, cả Phụ hoàng cũng không biết đằng nào mà giải thích. Lão mà chết thật thì việc đã xong rồi!"

Từ Tử Lăng than thở: "Đúng là chúng ta đã đắc thủ, bất quá đó chỉ là thể thân của Vinh Phụng Tường do Khả Phong đóng giả!"

Vương Huyền Ứng ngạc nhiên: "Khả Phong?"

Khấu Trọng giận dữ: "Phụ tử các người có ý gì? Ta có ý tốt báo cho các người Vinh Phụng Tường chính là Bích Trần yêu đạo của Lão Quân Miếu, các người lại xem như gió thoảng qua tai, không coi lời ta vào đâu. Rốt cuộc các người muốn gì?"

Vương Huyền Ứng lắc đầu cười khổ: "Chửi hay lắm, nhưng Thiếu soái có biết, chúng ta sau khi được huynh cảnh báo liền lập tức điều đại quân bao vây Vinh phủ. Ta và Phụ hoàng đích thân dẫn cao thủ vào bắt Vinh Phụng Tường, nhưng lão không hề phản kháng mà còn cho chúng ta tự do kiểm tra đầu mặt, chứng minh không phải mang mặt nạ. Chúng ta còn tưởng trúng phải kế ly gián của Thiếu soái nữa chứ!"

Khấu Trọng thở phào một hơi: "Nghĩa là có một Vinh Phụng Tường thật, còn Bích Trần cũng như Khả Phong chỉ là đóng giả, Bích Trần lão yêu này đúng là đồ giảo hoạt!"

Từ Tử Lăng xen vào: "Theo tin tức Thái tử nghe được, tình hình Mạn Thanh Viện sau đó như thế nào?"

Vương Huyền Ứng mau mắn: "Phía chúng ta có Lang Phụng và Tống Mông Thu dự tiệc, khi chạy đến hiện trường thì người Lạc Thủy bang đã khiêng Vinh Phụng Tường đi rồi. Ai cũng nghĩ lão không chết thì cũng đã trọng thương, ai ngờ chỉ chưa đầy hai khắc sau lão đã bình yên vô sự đến tìm chúng ta truy vấn! Bây giờ ta mới biết hóa ra trọng thương là một Vinh Phụng Tường khác!"

Khấu Trọng dịu đi đôi chút: "Vậy rốt cuộc người đến đây làm gì?"

Vương Huyền Ứng hạ giọng: "Phụ hoàng nhấn nhệ vị nên tạm thời ẩn náu, tối mai sau khi chúng ta tiễn Khả hãn đi rồi thì có thể hiện thân. Đối phó Vinh Phụng Tường vẫn còn nhiều cơ hội, không cần phải gấp gáp!"

Khấu Trọng chau mày: "Chúng ta không thể ở đây mãi được, các người có chỗ nào khác không?"

Vương Huyền Ứng chợt hỏi: "Có phải Khả hãn đang đi gặp Mạc Hạ Nhi?"

Từ Tử Lăng sợ Khấu Trọng lỡ miệng lộ ra quan hệ với Phục Khiên, vội cướp lời: "Khả hãn đang đi phát ám ký thông tin cho Mạc Hạ Nhi, lúc nữa sẽ về!"

Vương Huyền Ứng gật đầu, nói ra một địa chỉ rồi nghiêm giọng: "Chỗ đó chỉ một mình ta biết, ẩn tránh một hai ngày chắc chắn an toàn. Hai vị bảo trọng, tối mai chúng ta sẽ bố trí đón Khả hãn!"

oOo

Vương Huyền Ứng đi rồi, Khấu Trọng mới hừ nhạt: "Tiểu tử này muốn gạt chúng ta!"

Từ Tử Lăng gật đầu: "Vương Huyền Ứng vốn không hề có cảm tình với chúng ta thế mà lại nhẫn nại như vậy, đúng là rất đáng nghi ngờ. Nhưng lý do gì mà hắn lại muốn hại chúng ta?"

Khấu Trọng chau mày suy nghĩ, một lát mới giạt mình: "Chà mẹ kiếp, Âm Quý Phái! Vương Thế Sung chắc chắn đã liên kết với Âm Quý Phái. Tình thế hiện nay, với lão ta Tương

Dương quan trọng hơn nhiều so với Thiếu Soái quân, cho nên dù lão biết Vinh Phụng Tường chính là Bích Trần yêu đạo lão cũng mặc kệ!”

Từ Tử Lăng gật gù: “Cũng có đạo lý! Nếu là như vậy, trước khi Khả hãn lên đường chúng ta vẫn còn được an toàn!”

Khấu Trọng nói như chém đinh chặt sắt: “Đó cũng là lý do duy nhất để Vương Thế Sung dung túng cho Bích Trần! Người nghĩ xem, Vương Thế Sung đâu phải là thằng ngốc, chẳng lẽ nhìn nhãn thần mà không nhận ra có phải là giả dạng hay không? Tiểu tử Vương Huyền Ứng nhất định là định chơi chúng ta, hừ, con bà nó!”

Từ Tử Lăng lắc đầu than thở: “Cái đó gọi là ‘Hữu sở cầu tất hữu sở thất’. Người muốn giúp Vương Thế Sung giữ Lạc Dương, lão không những không tiếp nhận lại còn rắp tâm bán đứng người. Sự đã như vậy, còn gì để nói chứ! Tốt nhất hãy nghĩ cách ứng phó đi!”

Khấu Trọng cười khở: “Nếu không phải vì Thạch Chi Hiền thì tốt nhất bây giờ nên chuồn khỏi Lạc Dương, người có ý kiến gì không?”

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Chuyện đã trở nên phức tạp, chúng ta nên báo cho Khả hãn và Vương tử, cùng chuẩn bị kế hoạch. Chúc yêu phụ chưa đuổi tới, chúng ta vẫn còn thời gian...”

Khấu Trọng dẫn giọng: “Tốt nhất hãy chia nhau ra, người đi báo cho Khả hãn và Vương tử, ta phụ trách thám thính tình hình, được không?”

Từ Tử Lăng chau mày: “Người định đến Vinh phủ hay Hoàng cung?”

Khấu Trọng lắc đầu: “Ta vẫn chưa quyết định, nhưng yên tâm đi, xảy ra chuyện gì ta cũng có cách!”

Thống nhất xong thủ pháp liên lạc, địa điểm và thời gian gặp lại, hai gã chia nhau lao về hai hướng.

- o O o -